

le grundlæggende principper, som man højt og tydeligt skriver i traktaten at medlemslandene skal rette sig efter, og hvis de ikke gør det, kan de få suspenderet deres medlemskab af Unionen.

Det drejer sig præcis om den diskussion, som den forrige ordfører netop havde med visse andre ordførere: Der er nogle regler, og hvis man ikke vil rette sig efter dem, kan man miste sit medlemskab.

Det er en ganske stærk bestemmelse, og vi er godt tilfredse med, at den er kommet ind.

De danske forbehold er opretholdt, og vi må sige om dem, at vi må konstatere, at vi på grundlag af det nationale kompromis i 1992 har en særordning med hensyn til retlige og indre anliggender.

Det er kompliceret, men det er, som det skal være. Hvis de øvrige 14 lande ønsker at gå videre, er det nødvendigt, at vi har en særordning, som gør, at vi kan holde det løfte til befolkningen, som vi gav ved afstemningen i 1993. Vi skal have en særordning, hvis vi skal kunne opretholde det nationale kompromis, og det ønsker vi at gøre.

Op denne særordning kan ikke ophæves igen, medmindre vi får en folkeafstemning, der pålægger os at gøre det. Så denne komplicerede ordning må vi leve med, og det har vi også tænkt os at gøre, og det finder vi nok også ud af.

Der er talt en del om Schengenaftalen i dag, og det blev der også sidste gang, og her vil jeg blot minde om – som det er nævnt flere gange tidligere – at der er forskellige netværk bestående af medlemslande i EU, som også er medlemmer af Schengenaftalen, ikkemedlemslande i EU, som er medlemmer af Schengenaftalen, og medlemslande i EU, som ikke er medlemmer af Schengenaftalen.

Der er kort sagt alle mulige varianter af medlemskab og ikkemedlemskab af henholdsvis EU og Schengenaftalen. Derfor er det en grov overdrivelse at sige, at EU og Schengenaftalen er ét og det samme. Det er det ikke, for sådan som konstruktionen er i dag, kan man altså være medlem af det ene uden at være medlem af det andet, og det er der eksempler på.

Afsnittet om beskæftigelse er blevet berømt af mange, og der knyttes også meget store forventninger til det, men fra radikal side er vi meget moderate i vores forventninger, for vi mener, det er vigtigt at slå fast, at beskæftigelsespolitik er et nationalt anliggende, og uden en

national indsats får man ikke forbedringer af beskæftigelsen noget sted i Unionen. Men det er selvfølgelig vigtigt, at Unionens medlemslande indbyrdes er klar over, at de ikke kan skubbe arbejdsløsheden fra det ene land til det andet.

Med hensyn til miljøet er der sket adskillige forbedringer set med radikale øjne. Dels er der et afsnit om, hvordan vi skal få miljøet integreret i andre af Fællesskabets politikker, og dels skal forslagene og de vedtagne beslutninger bygges op på et højt beskyttelsesniveau.

Og det er vigtigt at slå fast, at beskyttelsesniveauet skal være højt, for miljøgarantien er jo ikke en garanti for et godt miljø; miljøgarantien er en nødbremse, som skal bruges, hvis det ikke lykkes at få et højt beskyttelsesniveau, som tilfredsstiller selv de lande, der har de højeste krav.

Princippet om åbenhed er også indskrevet i Traktaten. Og det skyldes en dansk kamp, som vi efterhånden har kæmpet i mange år, og som vi vil blive ved med at kæmpe, og som vi ikke vil opgive, før vi har fået lige så meget åbenhed i EU, som vi har i Danmark – og for den sags skyld kunne vi godt bruge mere åbenhed, end vi har haft i Danmark, og også mere åbenhed, end vi nu har i Danmark.

Med hensyn til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, at der er kommet en regel om konstruktiv afståelse, som er en pragmatisk udformning af stemmereglerne, som giver mulighed for, at landene kan deltage i fælles handlinger, uden at alle lande absolut behøver at være med, og hvor de, der ikke er med, ikke blokerer, men blot siger: Det er i orden, at de andre går videre; det accepterer vi.

Med institutionerne i forbindelse med udvidelsen er der ikke sket så meget, som vi i Det Radikale Venstre kunne have ønsket os. Vi indrømmer, at vi havde gerne set, at der allerede var taget højde for, hvordan institutionerne skal være, når alle ti ansøgerlande er med, men det var altså ikke muligt. Det var ikke muligt at få alle de 15 lande med på at enes om en ordning; det må vi blot konstatere. Det, der er nået, er ikke godt, men det er dog ikke nok til, at vi må sige, at så skal det hele gå om igen.

Vi har klarhed over, hvordan de næste fem udvidelser skal finde sted, men det vil medføre ændringer i Kommissionens sammensætning, og vi har også regler for, hvordan Europa-Parlamentet skal komme til at se ud, efterhånden som det vokser. Og der er i hvert fald taget høj-